

Lindleya Williama Heerleina

Dzielnice: Ochota

Osiedla:

Atrybuty: Nazwy pamiątkowe Od zagranicznych postaci historycznych

Rok utworzenia nazwy: 1933

Opis

Są dwie postaci o tym imieniu.

William Lindley (1808-1900) - brytyjski inżynier specjalizujący się w wodociągach i kanalizacji. Był rodowitym londyńczykiem, praktykował najpierw na Wyspach, w 1833 roku przybył do Hamburga, gdzie zajmował się liniami kolejowymi. Dziewięć lat później miasto to strawił pożar i właśnie jemu powierzono gruntowną odnowę wodociągów i kanalizacji miejskiej. Później działa jeszcze m.in. w Kolonii, Lipsku oraz Szczecinie. W 1875 roku podjął się przygotowania takiego samego projektu dla Warszawy, ze strony którego to miasta propozycję - na wniosek prezydenta Sokratesa Starynkiewicza - wysunął inżynier Alfons Grotowski. Zakładał on budowę Stacji Pomp Rzecznych po praskiej stronie Wisły a także stacji z urządzeniami uzdatniającymi wodę do picia. Opracował go w przeciągu niespełna trzech lat i była to jego ostatnia taka praca - w 1879 roku wycofał się z życia publicznego, oddając projekty swoim trzem synom. Zmarł w Blackheath.

Upamiętnienia:

ul. Koszykowa 81 - ściana Wieży Ciśnień Wodociągów Warszawskich - wymieniony na tablicy wmurowanej w 1886 roku.

William Heerlein Lindley (1853-1917) - brytyjski inżynier, syn wspomnianego wyżej. Urodził się w Hamburgu, jednak studiował w rodzinnym kraju. Po otrzymaniu dyplomu został asystentem ojca i towarzyszył mu w podróżach. Początkowo nadzorował projekty wodno-kanalizacyjne a później tworzył je już samodzielnie (Łódź, czeska Praga). W Warszawie znalazł się prawdopodobnie już w 1879 roku, kiedy to przejął po ojcu to właśnie zlecenie. Przez blisko 35 lat pełnił obowiązki głównego inżyniera budowy a następnie eksploatacji wodociągów i kanalizacji stolicy. Miasto opuścił niedługo po wybuchu I wojny światowej i wyjechał do Londynu, gdzie zmarł.

Upamiętnienia:

ul. Czerniakowska 124 - Stacja Pomp Rzecznych - głąz z dwoma tablicami z brązu, na których umieszczona jest płaskorzeźba z jego podobizną dłuta Z. Wendrowskiej-Soboltowej (odsłonięcie - 13 XII 1936).

Ciekawostki

Powstała w 1842 jako przedłużenie ulicy Żelaznej. Wokół znajdowały się ogrody misjonarzy i zabudowania cegielni misjonarzy, wokół której były glinianki. Drogę w 1875 uregulowano w ulicę. W 1881 ulicę skrócono pod budowę Filtrów. W 1933 nadano dzisiejszą nazwę. W 1933 zamieniono ten krótki odcinek na ul. Lindleya.

Stan obecny:

Nr 4: Szpital Dzieciątka Jezus. W 1897 na terenach folwarku świętokrzyskiego zaczęto budowę kompleksu 23 budynków dla szpitala, przeniesionego tu w 1901 z dzisiejszego pl. Powstańców Warszawy. Założenie zaprojektował Józef Pius Dziekoński, wzorując się na szpitalach niemieckich. Budowa kosztowała 2.117.500 rubli.

W okresie międzywojennym działało tu 5 klinik uniwersyteckich i 11 oddziałów specjalistycznych. W czasie II wojny szpital był schronieniem dla żołnierzy podziemia i ludności żydowskiej. Najgorszym momentem okupacji był moment rzezi szpitala przez ukraiński oddział Kamińskiego. W latach okupacji działało tu tajne nauczanie w ramach Szkoły Zaorskiego. W 1957 otwarto tu SP 199 dla dzieci chorych, przebywających w AM.

Dom Administracyjny. Powstał w 1898-1901. W 1912 dodano drugie piętro. W 1939 gmach spłonął w 80% i w 1942 zaczęto budowę na gruzach Kliniki Ortopedycznej wg proj. Władysława Borawskiego, jednak budowy nie dokończono przed wybuchem powstania. Nowy proj. Borawskiego zrealizowano w 1956.

Dom Naczelnego Lekarza. Powstał w 1912. Obecnie Poradnia Nefrologiczna.

Pawilon Chirurgiczny nr 1. Powstał w 1898-1901. Obecnie Klinika Immunologii, Transplantologii i Chorób Wewnętrznych.

Tablica pamiątkowa poświęcona Władysławowi Krajewskiemu, ufundowana w 1908 przez uczniów. Relief przedstawia lekarza, szarytkę i umierającego człowieka w otoczeniu rodziny.

Wysięgnik napowietrznej linii telefonicznej. Ręcznie kuty na pd-zach narożniku z 1901.

Pawilon Chirurgiczny nr 2. Powstał w 1898-1901. Obecnie Klinika Medycznej Transplantacji i Nefrologii. Spalony w 1939, uprzednio bliźniaczy z pawilonem nr 1, w czasie odbudowy wprowadzono różniące je elementy.

Pawilon Terapeutyczny nr 3. Powstał w 1898-1901. Częściowo zburzony w 1939, został odbudowany z niewielkimi zmianami.

Wysięgnik napowietrznej linii telefonicznej. Ręcznie kuty na pd-zach narożniku z 1901.

Pawilon Terapeutyczny nr 4. Powstał w 1898-1901. Po spaleniu w 1939 odbudowano bez zmian. Obecnie apteka.

Wysięgnik napowietrznej linii telefonicznej. Ręcznie kuty na pd-zach narożniku z 1901.

Pawilon Terapeutyczny nr 5. Powstał w 1898-1901. Po spaleniu w 1939 odbudowano w stylu modernistycznym, prawdopodobnie jeszcze w czasie wojny. Obecnie Katedra i Klinika Okulistyczna.

Pawilon Ginekologiczny nr 6. Powstał w 1898-1901. W 1912 dostawiono werandę, w pełni zabudowaną. Obecnie Poradnia Nefrologiczna.

Pawilon nr 7. Powstał ok. 1907, po 1945 podwyższony o piętro. Obecnie Centralne Laboratorium i II Klinika Chirurgii Szczękowo-Twarzowej.

Zespół pawilonów kuchni i pralni. Powstały w 1898-1901. W 1927-8 rozbudowano skrzydło kuchenne wg proj. Tadeusza Szaniora. Pralnia miała być rozbudowana wg proj. Władysława Borawskiego, ale nie zdążono przed wojną.

Pawilon maszynowni i kotłowni. Powstał w 1898-1901. W 1925 dostawiono przybudówkę. Po

zniszczeniach z 1944 pawilon odbudowano ze znacznymi zmianami. Obecnie na miejscu starej przybudówki jest nowa.

Komin. Powstał w 1898-1901.

Piwnica magazyn. Powstał ok. 1901. Jest to budynek pokryty nasypem ziemnym.

Budynek mieszkalny dla personelu. Powstał ok. 1912. Obecnie budynek administracyjny.

Magazyn. Powstał w 1989-1901.

Stajnia. Powstał ok. 1901

Klinika. Powstała w 1952 wg proj. Władysława Borawskiego. Po wojnie pracował tu znany dr Adam Gruca.

Nr 12: kościół Orionistów pw. Dzieciątka Jezus. Zbudowany w latach 1897-1902 wg proj. Józefa Piusa Dziekońskiego w stylu wiślano-bałtyckim. Budowa trwała wiele lat, ponieważ uniemożliwiła ją rzeka Żórawka, podmywająca mury kościoła. Kościół rozbudowano w 1925, również wg proj. Dziekońskiego. W czasie wojny świątynia miała być wysadzona w powietrze, nawet założone już były ładunki, jednak kościół stracił tylko witraże: wybuchu udało się uniknąć. Ucierpiała w czasie wojny tylko wieża. Odbudowę przeprowadzono w 1948-8 wg proj. Stanisława Marzyńskiego. W 1986 erygowano tu parafię pw. Bł. Alizygo Orione.

Pomnik Pamięci Zmarłych w Szpitalu Dzieciątka Jezus. Powstał w 1797 na pl. Wareckim (róg Szpitalnej i Przeskok) i został przeniesiony tu wraz ze szpitalem w 1901. Ma ok. 3 m wysokości i ogrodzony jest żeliwnym płotkiem. Widnieje na nim napis Boże, bądź miłościw zmarłym w szpitalu od r. 1757, a tu do 30 000 pogrzebionym. A.D. 1799 i plan dawnego cmentarza. Po 1902 dodano nowe napisy: Szczątki zmarłych pochowane na cmentarzu św. Wincentego 1901 r. i Przeniesiony z dawnego szpitala 1901.

Nr 14: Okręgowa Izba Skarbowa. Powstała w 1930.

Oficyna. W podwórzu, sprzed 1925.

Nr 14a: Kamienica Czyża. Zbudowana w 1938 wg proj. Lucjana Korngolda.

Data nadania nazwy: 1933.10.26
